

Проповед 291

Исус – светлината на света.

Прочит: Йоан 1, 1 - 14

Скъпи братя и сестри,
Честито Рождество Христово!

Исус Христос се роди, за да промени този свят, Исус Христос се роди, за да даде смисъл на нашето съществуване и нов живот, Спасение и нова надежда. Затова ние трябва да помним какво се е случило на този ден, затова не трябва да забравяме, затова трябва да живеем така, че от живота ни да личи, че днес се е родил Спасител. Бог се роди сред нас и това трябва да промени нашето ежедневие, нашия живот, нашите ценности, начина, по-който живеем. И все пак, нека отново да си зададем въпроса: Какво променя в живота ви факта, че Исус Христос се е родил между нас? Какво означава Рождество за вас? Една стара легенда може да ни накара да се замислим за това. *Имало един манастир. Той някога бил голям и процъфтяващ, но в резултат на гоненията монасите му бързо започнали да се топят, докато накрая останали само петима – игуменът с четирима монаси, всичките на възраст над 70 години. Манастирът бил пред закриване. В гъстите гори до манастира имало малка колибка, в която равинът от близкия град понякога намирал усамотение. Монасите винаги усеждали кога равинът е дошъл. Измъчван от мисълта за предстоящата гибел на манастира, игуменът не можел да стои спокойно. Решил да отиде при равина и да поговори с него, да му поиска съвет как може да спаси манастира. Равинът с радост посрещнал игумена в колибата си и когато игуменът му разказал за какво става въпрос, равинът не могъл да му предложи нищо друго, освен съчувствие: Да, знам какво е – възкликнал той. – Хората са станали бездуховни. И в моя град е същото. Почти никой не идва вече в синагогата. Старият игумен и равинът поплакали заедно, после прочели части от Тората заедно, после си поговорили тихичко за разни дълбоки работи. Дошло време игуменът да си тръгва. Прегърнали се един друг. Колко прекрасно е, че се срещнахме, макар и след толкова много време - казал игуменът, - и все пак не се сдобих с отговор на въпроса, който ме вълнува. Нямаш ли някакъв съвет, който да ми дадеш, за да спася ордена си от гибел? Равинът отвърнал: Съжалявам, нямам нищо, което мога да ти посъветвам. Само едно нещо знам и мога да ти кажа – Месията живее сред вас – Той е един от вас. Когато игуменът се върнал в манастира, братята го наобиколили и го запитали един през друг: Какво каза равинът? Игуменът отвърнал – нищо не може да ми помогне – поплакахме заедно, почетохме заедно от Тората. На раздяла, обаче, Той ми каза нещо – нещо много тайнствено - каза ми, че Месията бил сред нас. Не знам какво означава това. Минало време и месец след месец старите монаси се питали какво означават думите на равина. Месията е сред нас. Дали това е игуменът, или някой от другите монаси..?. И тогава те започнали да се вглеждат внимателно един в друг и да оценяват дарбите и служенията, които има всеки един от тях. Тогава започнали да се отнасят с по-голяма почит един към друг – ей така, за всеки случай. Току-виж един от тях наистина се окаже Месията. Гората, сред която се издигал манастирът, била много красива и много хора се стичали там, за да си почиват. По време на тези посещения, без дори да го съзнават, те чувствали необикновената атмосфера и невероятното уважение, което монасите си отдавали един на друг. Без сами да*

знаят защо, хората отново започнали да посещават манастира и да се молят в него. Започнали да водят свои приятели там. Много хора пожелали да станат част от манастира и не след дълго тази на пръв поглед западна обител се превърнала в процъфтяващо място, където много хора намирали Бога. Думите на равина оказали благотворно въздействие и променили всичко по една проста причина - хората осъзнали, че Месията, Исус Христос, живее сред тях, и започнали да виждат действието Му във всеки един отделен човек. Какво променя във вас фактът, че се е родил Спасителят? Той живее ли във вас и сред вас? Променя ли вашето ежедневие и животът ви става ли притегателна сила за хората около вас? Исус Христос се роди, за да промени този свят и всеки един човек, който живее по тази земя. Той дойде, за да донесе светлина и сила, живот и Спасение. Това са и думите, с които апостол Йоан започва своето евангелие.

1. В началото беше животът. Йоан започва своето евангелие с впечатляващи думи – **“В начало беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това стана чрез Него; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него беше животът и животът беше светлина на хората.”** В началото беше Словото. Много необичайно начало за едно евангелие, особено когато то описва живота на Исус Христос – в началото е Словото. Защо Йоан не е написал директно – в началото беше Исус Христос? На гръцки думата, която се използва тук, е “Logos” и тя е преведена съвсем коректно на български, но означава много повече от това, което ние разбираме. В древна Гърция “Logos”, Словото, е движещата сила, тази сила, която задвижва живота в цялата вселена. То, Словото, дава живот на неживата материя, а на живата дава възможност да живее и да расте. Това живо Слово, “Logos”, е описано от Йоан. На Рождество това, което древните гърци, които са и вероятните читатели на евангелието, разбират под Слово, добива образ и става човек. Исус Христос се ражда. С други думи, Йоан иска да каже: Това, което търсите, това, на което се надявате, това, на което разчитате, за да дава живот на този свят, вече отдавна е съществувало. Това Слово – този “Logos” – е съществувало още преди създаването на световите, още преди да е съществувало каквото и да е било. Това Слово намира своя израз в Исус Христос (Колосяни 1, 16): **“понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява.”** В началото на всичко беше Словото, в началото на всичко е била тази движеща сила, в началото на всичко е бил Бог. Йоан не спира до изясняването на въпроса с това Кой е движещата сила и че има една единствена движеща сила, но и казва съвсем конкретно: **“В Него беше животът и животът беше светлина на хората.”** Този, Който е в началото, този, Когото вие смятате за “Logos”, Той е истинският носител на живота, не вашите гръцки богове, не Природата или каквото и да е било друго. Единственият носител на живота е Този, Който стои в началото, Той може да даде живот на всичко и на всички, Той може да съживи всичко, което е отдавна замъртвяло. Този, Който е в началото, Този, в Когото е животът, сега става светлина. Исус Христос е светлината на света. Той сам казва за Себе Си: **“Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота.”** (Йоан 8, 12) и още в Йоан 12, 46: **“Аз дойдох като Светлина в света, за да не остане в тъмнина никой, който вярва в Мен”** Целта на идването на Исус е да донесе светлина, истинска светлина. Светът е доказал многократно, че не може да носи светлина, че каквито и пътища да избира, те ще водят до тъмнина и провал. Исус идва, за да носи светлина. Тази светлина носи живот и това е така по една проста причина – Исус сам е светлината, Исус Христос сам е животът. Когато тази светлина дойде на света, тогава всичко се променя, тогава нещата започват да изглеждат по много по-различен начин, тогава животът става истински, тогава ние можем да се наслаждаваме истински на това, което Бог ни е подарил. И още нещо, когато тази светлина дойде, тогава, както казва Йоан (1, 5): **“И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я обхваща.”** Когато истинската Светлина, когато Исус Христос дойде, тогава тъмнината не може да я затъмни. За съжаление, много хора в този свят обичат повече тъмнината, отколкото светлината, много хора искат да живеят в тъмнината. Исус Христос се роди, Исус Христос дойде, за да покаже истинската движеща сила в този свят,

истинското начало, да донесе светлина в този свят на тъмнина. Един професор в университета попитал своите студенти: Бог наистина ли е сътворил всичко? Един студент отговорил: Да. Тогава Професорът казал: Щом Бог е сътворил всичко, тогава Той е сътворил и злото, а щом е сътворил и злото, тогава Той трябва да е носител на злото. Тогава в залата станало много тихо. Никой не казал нищо. Тогава един студент попитал: Господин професор, тъмнината съществува ли? Професорът казал: Да. Тогава студентът казал: Не, това не е вярно, тъмнината не съществува, тя е само липсата на светлина. Как хората могат да знаят къде е тъмно? Те описват само състоянието, при което светлината отсъства. Ние използваме думата “тъмнина”, за да опишем състоянието, при което липсва “светлина”. После отново попитал: Господин професор, съществува ли злото? Професорът, малко разколебан казал: Разбира се, че съществува! Тогава студентът отново казал: Не, отново грешите, или поне не съществува само за себе си. То е липса на добро. Бог не е създал злото, то е липса на добро, то съществува, когато хората не дават място в сърцата си на Божията любов. Злото е като студа, който идва, когато няма топлина, или тъмнината, която идва, когато няма светлина. Професорът останал без думи. Студентът бил Алберт Айнщайн. Апостол Йоан ни казва (1. Йоаново 1,5): **“И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина.”** Бог идва на тази земя, за да донесе Своята светлина, за да донесе живот и то живот вечен.

2. Ограничен достъп. Йоан продължава своето въведение с думите: **“Истинската Светлина, която осветява всеки човек, идваше на света.”** Бог се ражда, за да носи светлина. Светлината, която Бог носи, е особена, тя се простира над целия свят, тя е достатъчна за целия свят. Всеки човек, независимо как се казва и къде се намира, може да бъде осветен от тази светлина. Исус Христос се ражда, за да носи светлина, Исус Христос идва, за да може всеки един човек да почерпи живот от Него, за да може да има достъп до вечния живот. Тази светлина, тази вечна светлина идва на света и никой човек не може да я избегне. Всъщност раждането на Спасителя отваря широко вратата за спасението и никой не може да я затвори. Вратата е широко отворена и всеки, който иска да открие Бога, всеки, който иска да се спаси, може да го направи. Бог дава всичко, Бог прави всичко хората да бъдат спасени – праща Сина Си за нас и Той идва, ражда се, живее, бива разпънат, умира и възкръсва, за да плати за всеки грях или провал, за да даде живот. Знаейки всичко това, изненадано четем следващия стих, който за съжаление отразява действителността, в която живеем: **“Той беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна. При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха.”** Бог идва при хората от този свят, но хората не пожелаха да Го познаят. Хората не познаха Спасителя, не познаха Месията, не познаха Този, Който носеше светлина и Спасение, не познаха Този, който може да промени всеки отделен човек и целия свят. Стихът ни казва че Бог идва при Своите Си. Това е знаменателно. Бог счита хората от този свят за Свои. Независимо, че те не Го познаха, независимо, че Го отхвърлиха, независимо, че и до ден днешен продължават да преследват църквата и вярата. На Рождество ние празнуваме, че Бог избира ние да сме Негови, независимо от нашите грехове и провали. Нека не забравяме, че Бог е отворил широко вратата за нас; ние, хората, сме тези, които затварят вратата и ограничават достъпа на Светлината в света.

3. Вратата на живота. Независимо от нашата човешка реакция, независимо от скептицизма и отхвърлянето, Бог не е затворил вратата. На Рождество Бог отваря врата, която не иска да затвори, отваря врата към всеки един човек, отваря вратата на живота. Независимо какво ние желаем, какво искаме и предлагаме, Бог не е затворил вратата, независимо от нашите провали и грехове, Бог чрез Исус Христос продължава да ни кани и да иска да ни спаси. **“А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии чедра, т. е. на тези, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътско пожелание, нито от мъжко пожелание, но от Бога.”** Там, където Бог открие хора, които желаят да се отворят за светлината, за Спасението, за действието на Неговата любов, Бог ги приема. За щастие, по тази земя все още има хора, които искат да живеят в светлината, и, слава Богу, Бог не е затворил вратата. Въпреки нашите провали, въпреки всичко, което правим, Бог продължава да държи вратата отворена, отворена за нас. Исус Христос казва (Йоан 10, 9): **“Аз съм вратата; ако**

някой влезе през Мене, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира.” Ако някой приеме Исус Христос, ще бъде спасен. На Рождество, Бог отваря чрез Исус Христос вратата на живота и иска да ни спаси. Думите на Йоан не ни говорят просто за идването на Словото, за идването на светлината, те ни говорят за вечния живот и за това защо идва Исус Христос на тази земя – идва, за да ни спаси. На Рождество става дума не просто за раждането на Исус, а и за шанса, който Той ни дава - да се родим отново, да бъдем спасени и очистени, да получим вечен живот. Става въпрос за вечния живот, вратата към която е отворена широко след раждането на Исус Христос и делото Му на кръста. Исус дава шанс на всеки, който иска да се роди отново - не **“от кръв, нито от плътско пожелание, нито от мъжко пожелание, но от Бога”**. Ние трябва да се родим от Бога, чрез Исус Христос.

4. Чудото на Рождество. Йоан завършва своето въведение към евангелието с един стих, който отново ни води към същността на това, което се случва на Рождество: **“И Словото стана плът и живя между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина.”** Словото, “Logos”, тази движеща сила, тази сила, която задвижва живота в цялата вселена, която дава живот на неживата материя, а на живата дава възможност да живее и да расте, това живо Слово, става реалност. Йоан не говори вече за някакви теоретични постановки, не говори за нещо имагинерно. Той говори за един факт. Йоан е свидетел – Бог става човек – Исус Христос се ражда между нас, хората. Животът, истинският живот добива плът и става човек с една единствена цел – да живее между нас, хората, и да ни спаси. Бог става човек. Ние днес изговаряме това много лесно. Причините за това са две: ние знаем, че това се е случило, знаем какво Бог е направил в Исус Христос; освен това ние не съзнаваме колко голяма е разликата между човека и Бога, между тази земя и Небесното царство. За древния свят новината за раждането на Спасителя е много голяма. Бог слиза между хората, не само за да ги посети и да ги дразни с тяхното несъвършенство, както правят многото гръцки богове, а за да живее сред хората. Бог идва да живее сред нас. От раждането на Спасителя до ден днешен Бог живее между нас. Бог не ни напуска, Бог не ни оставя, Бог не ни забравя. Той избира да живее между нас, за да изпълни целта си – да донесе **“благодат и истина”**. Исус се роди, за да донесе вестта за мир с Бога: **“Слава на Бога във висините. И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение.”** Бог идва, за да донесе вестта за Божията благодат, за незаслужената милост, проявена към нас, хората; за да ни отвори очите за Истината – не фалшивата истина, с която този свят замазва очите ни, а за Истината с голямо “И”, за Божията Истина: Който повярва, ще се спаси. Това е чудото на Рождество и нека, както преди много години във Витлеем, да се върнем към същността на празника – Бог се роди, за да ни спаси. Апостол Матей ни казва в своето евангелие (Матей 1, 23) **“”Ето, девицата ще зачене и ще роди син; и ще го нарекат Емануил”, което значи: Бог с нас.**” Това е истинското послание на Рождество: Бог е с нас. Той носи Живота, носи Светлината, носи Спасението, носи Благотатта и Истината. Нека никога да не забравяме за това. Бог дойде, за да ни спаси. Честито Рождество Христово. Амин!